

Klooster

Ik had de boekhandel van de abdij te Z. van binnen wel gezien. Een mooie collectie niet al te brave boeken, die ruimte liet om anders te denken dan de kerk voorschreef. De jonge monnik draaide een cantate van Bach. Stille, wat ernstige sfeer, precies zoals je in een kloosterboekhandel verwacht. Buiten scheen de zon. Naast de deur stond een bankje waarop een oude broeder met rollator was neergestreken. Hij droeg een grijze pij en sandalen met dikke sokken. Op z'n kortgeschoren ronde hoofd zaten her en der verspreid wat ouderdomsvlekken, zijn mond miste hij een paar tanden. Hij was behoorlijk doof en bijziend, maar verder was er met broeder Bernardus weinig mis.

Hij zat daar vaak, vertelde hij, uit de wind, in de zon. Hij was de oudste. Hoe oud? 'Toevallig word ik morgen vijfennegentig!' Zesenzeventig jaar zat hij in het klooster. In 1940 was hij ingetreden, recht van het klein seminarie. 'Dat doet Willem niet', was de algemene opvatting, 'die kan z'n mond niet houden', maar hij deed het wel. Ze wilden hem, stevige, gezonde jongen als hij was, graag hebben. Bidden was goed, werken beter. Hij had op het land gewerkt, indertijd de grootste bron van inkomsten voor het klooster, was bouwvakker, keukenhulp en gastenpater geweest, had het koor gedirigeerd en de zieken verzorgd, hij was wat je noemt een allround kloosterling. 'Wij waren goed opgevoed, zei hij herhaaldelijk, vooral door zijn vader, hoofdonderwijzer te Riel. Het gezin had nog een kloosterling geleverd, een broer had zestig jaar in Tanzania de handen uit de mouwen gestoken.

Onder de vele kloosterjaren - de eerste dertig onder 'strikte observantie' - leek hij niet te hebben geleden. Integendeel. Hij zat daar als een onbedoelde toeristische attractie, een bezienswaardigheid uit vervlogen tijden, blozende representant van wat de gemiddelde rustzoeker als een andere, en diep van binnen misschien wel betere wereld ervaart. Een zekere trots, zelfs ijdelheid was broeder Bernardus niet vreemd.

En God? Die zag dat het goed was en voerde de zon nog wat op.

Marjolijn Sengers, 10 april 2016